

Mist over de Waal

De roep van een passerend schip
raakt in het grijs ontbonden,
nog even schreeuwt een meeuw
en daarna is het stil.

Een golf tilt het water
hoger op de krib,
een bericht ons nagezonden
vanuit oude mist,

als een herinnering
aan wat ongrijpbaar ons voorbij ging,
een bewegen dat wij toen niet vonden.

En het water wist,
maar bleef onaangedaan
de kribben rond.

Naar Zaltbommel

Ik rijd de dijk naar Bommel.
't Is warm; bij en hommel
doen hun ronde langs de kleuren.
Vrouwen staan in open deuren
van hun huizen onder aan de dijk
en groeten, als ik kijk,
met kort gebaar van hoofd of hand.
Een ooievaar zeilt aan. Hij landt,
vouwt zijn wijde mantel toe
en laat het loeien van een koe
als welkom tot zich komen,
voor hij verder stapt, een statige baron.

En over heel dit landschap waait de zon,
de zon in brede stromen.

Novembermorgen

In grijze velden
wijden koeien
hun ontroostbaar loeien
aan de mist.

Even laat de zon zich gelden,
om na kort bemoeien
tot killer tinten te vervloeien,
als had zij zich vergist.

Ontwijkend in vervagen
laat zij het vee
verloren in zijn grijze dagen.

En in hun klam verdriet verborgen
zuchten de beesten
hun novembermorgen.